

Zašto dobre ljude pogađaju mnoge nesreće? Ništa loše ne može da snađe dobrog čoveka – suprotnosti se ne mešaju. Kao što tolike reke, tolike provable oblaka i toliki lekoviti izvori ne menjaju ukus mora – čak ga i ne ublažavaju – tako ni sva sila nesreća ne preokrene pravednu dušu: ona odoleva svemu što je snaše i daje mu svoju boju jer je moćnija od svih spoljnih stvari. Ne kažem da ih ne oseća, već ih pobeđuje i, inače krotka i blaga, ona uzvraća udarce. Sve nesreće smatra za vežbu. Uostalom, koji pravi čovek, častan čovek, nije željan podviga u njeno ime i spreman da se zbog dužnosti izloži opasnosti? Zar preduzetnom duhu dokolica nije kazna? Vidimo atlete, koji neguju telesnu snagu, kako se bore sa najsnažnijim ljudima i zahtevaju od trenera da im se suprostave svom snagom; trpe udarce i batine i, ako ne nađu pojedince ravne sebi, bore se protiv više njih istovremeno. Ako nema protivnika, vrlina slabi, a kad pokaže šta može da izdrži, vidi se koliko je snažna i moćna. Shvati da i dobri ljudi treba tako da postupaju, da se ne plaše muka i teškoća, niti da se žale na sudbinu, nego da private sve što ih snađe i to okrenu na dobro, Nije važno šta podnosiš, već kako to činiš. Zar ne vidiš da očevi i majke različito pokazuju svoju ljubav? Očevi sabajle dižu decu na posao, ne dozvoljavaju im da budu dokoni ni za vreme praznika, i teraju ih da liju znoj, a katkad i suze. Majke žele da ih maze u krilu, da ih drže u senci – one bi da ih nikad niko ne rastuži, da nikad ne plaču, nikad se ne umore. Bog je prema dobrim ljudima poput oca, voli ih i silno kaže: “Nek ih pritisnu teškoće, patnja, gubici: tako će steći istinsku snagu”.